

Naslov članka/Article: Pravopis 8.0 – smernice in predlogi rešitev

Pravopis 8.0 – smernice in predlogi rešitev

Orthography 8.0 – Guidelines and Solution Suggestions

Avtor/Author: Dr. Helena Dobrovoljc

Dr. Helena Dobrovoljc

DOI:

CC licenca

Priznanje avtorstva-Nekomercialno-Brez predelav

Slovenščina v šoli št. 2/2021, letnik 24

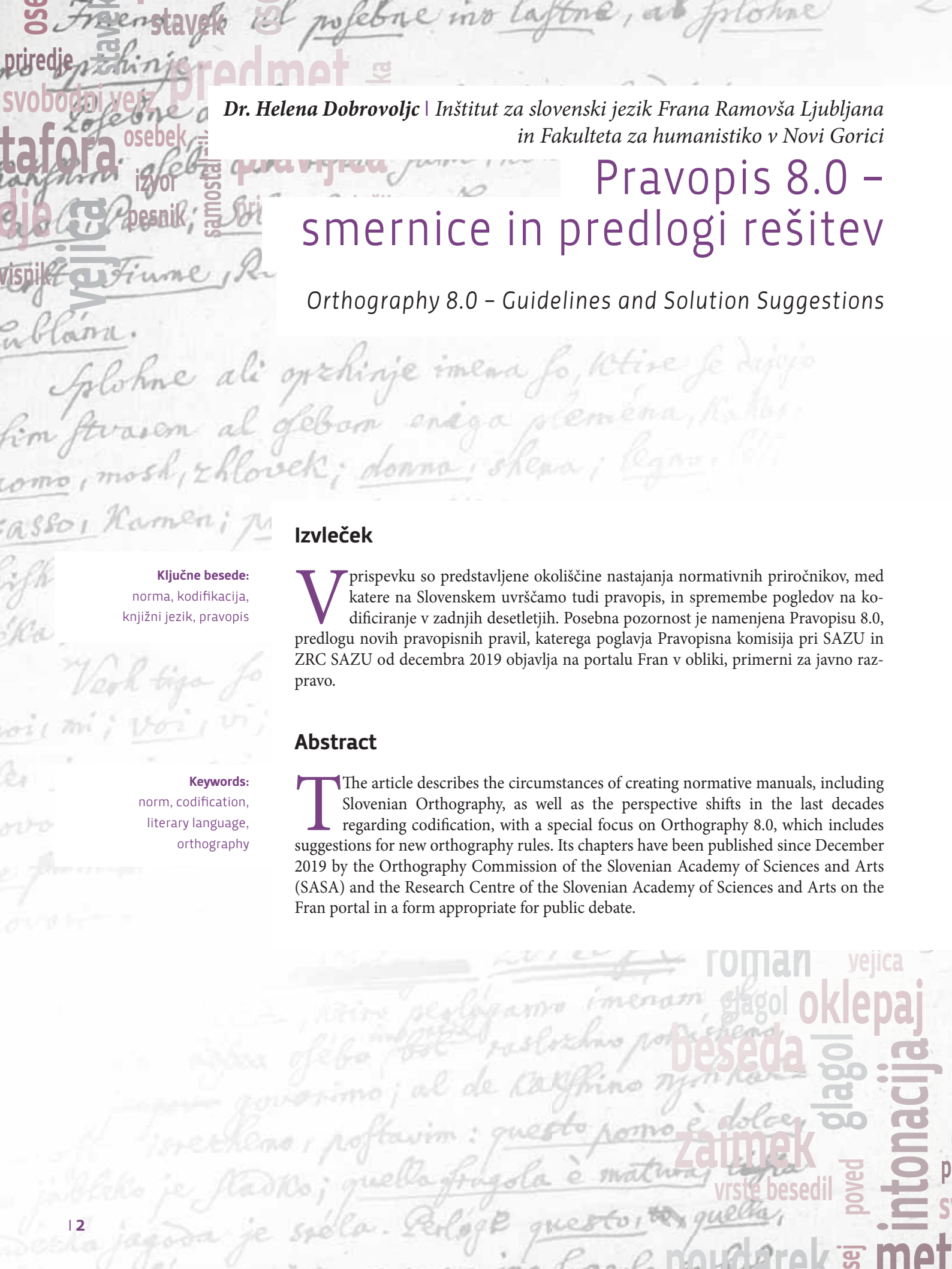
ISSN 1318-864X

Izdal in založil: Zavod Republike Slovenije za šolstvo

Kraj in leto izdaje: Ljubljana, 2021

Spletna stran revije:

<https://www.zrss.si/strokovne-revije/slovenscina-v-soli/>

Dr. Helena Dobrovoljc | Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša Ljubljana
in Fakulteta za humanistiko v Novi Gorici

Pravopis 8.0 – smernice in predlogi rešitev

Orthography 8.0 – Guidelines and Solution Suggestions

Izvleček

V prispevku so predstavljene okoliščine nastajanja normativnih priročnikov, med katere na Slovenskem uvrščamo tudi pravopis, in spremembe pogledov na kodificiranje v zadnjih desetletjih. Posebna pozornost je namenjena Pravopisu 8.0, predlogu novih pravopisnih pravil, katerega poglavja Pravopisna komisija pri SAZU in ZRC SAZU od decembra 2019 objavlja na portalu Fran v obliki, primerni za javno razpravo.

Abstract

The article describes the circumstances of creating normative manuals, including Slovenian Orthography, as well as the perspective shifts in the last decades regarding codification, with a special focus on Orthography 8.0, which includes suggestions for new orthography rules. Its chapters have been published since December 2019 by the Orthography Commission of the Slovenian Academy of Sciences and Arts (SASA) and the Research Centre of the Slovenian Academy of Sciences and Arts on the Fran portal in a form appropriate for public debate.

Ključne besede:

norma, kodifikacija,
knjižni jezik, pravopis

Keywords:

norm, codification,
literary language,
orthography

1 Uvod: okoliščine nastajanja normativnih priročnikov 21. stoletja

V¹ slovenščini so priročniki knjižnega jezika, torej slovnice, slovarji knjižnega jezika in pravopis, imenovani tudi **normativni priročniki**, saj jezikovne prvine presoajo s perspektive sprejemljivosti za rabo v knjižnem jeziku oziroma norme knjižnega jezika. Zaradi zavedanja, da je tudi knjižni jezik v skladu z vedno znova aktualnim praškim načelom »prožne ustaljenosti« (Mathesius 1929) odprt za jezikovne spremembe, normativne priročnike posodabljamoin in s tem ohranjamo knjižni jezik v funkciji skupnega jezikovnega idioma, ki jezikovno skupnost povezuje in predstavlja navzven, hkrati pa se nanj orientacijsko sklicujemo.

Medtem ko je prvi slovnični opis slovenščine nastal že v obdobju protestantizma in so se slovnice v naslednjih stoletjih obvestilno širile, pa o pravopisu kot samostojnem priročniku govorimo šele od izida Levčevega šolskega *Slovenskega pravopisa* 1899. Od tedaj so v različnih intervalih (1920, 1935, 1937, 1950, 1962, 2001) izhajali pravopisi kot priročniki, ki so se (podobno kot v večini slovanskih jezikov) po zgledu prvega specializirali za vprašanja rabe začetnice, stave ločil, pisanja skupaj ali narazen ter pisanja prevzetih besed in zvez.² Konceptualno je pravopis dvodelen in je sestavljen iz pravil in slovarja, ki sta organsko povezana,³ saj slovar nadgrajuje in gradivsko razširja pravopisna pravila (Lengar Verovnik 2004: 254). Vse do druge svetovne vojne so bili pravopisni slovarji oblikovani kot nabori zapisovalno zahtevnih ali (zaradi tujega izvora) nezaželenih besed, saj je potrebo po pomenskorazlagalnem slovarju uspešno zadovoljeval Pleteršnikov *Slovensko-nemški slovar* (1894/95). Po letu 1945 pa so se zaradi nove ureditve in hitrega civilizacijskega razvoja ter s tem povezanih potreb družbe pravopisni slovarji informativno čedalje bolj širili, s čimer se je rahljala vez med slovarjem in pravili. Pri zadnjem, tj. Slovenskem pravopisu 2001 (dalje SP 2001), ki je izšel že po izidu *Slovarja slovenskega knjižnega jezika* (1970–1991; dalje SSKJ) in pri katerem potrebe po širjenju tovrstne obvestilnosti ni bilo, pa je bil koncept tega slovarja (Toporišič 1994) preusmerjen od pravopisnih pravil v slovnična vprašanja (glasoslovne, oblikoslovne, besedotvorne, vezljivost posebnosti), gradivsko pa ponazoritve niso bile podrejene pravilom, temveč so bile naslonjene na leksikalni prikaz v SSKJ.

Po izidu SP 2001 so se na Inštitutu za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU odločili še za pripravo njegove kratke različice – *Slovarja pravopisnih težav* (Dobrovoljc, Jakop 2011: 8–9). Zasnova tega naj bi bila empirična in problemska: uslovarjena bi bila le leksika, ob kateri gradivo izkazuje uporabniške težave pri rabi v knjižnem jeziku. Vendar pa je delo kmalu pokazalo, da hkratna naslonitev na obstoječa pravila v SP 2001 in aktualizacija zgolj gradiva nista združljivi. Aktualna raba, ki jo je bilo tedaj že mogoče preverjati v elektronskih besedilnih zbirkah,⁴ je odražala neusklajenost s priročniki, med drugim tudi na neusklajenost med aktualnima kodifikacijskima priročnikoma (SSKJ in SP 2001). Ta kodifikacijska dvotirnost je bila posledica različnih (jezikovnonormativnih oziroma slovničnih) izhodišč obeh del (več v Dobrovoljc, Lengar Verovnik 2021). Zato je bilo vodstvu inštituta predlagano, da se pravopisna pravila posodobi, in SAZU je leta 2013 ustanovila standardizacijsko telo, danes imenovano Pravopisna komisija pri SAZU in ZRC SAZU.

O pravopisu kot samostojnem priročniku govorimo šele od izida Levčevega šolskega Slovenskega pravopisa 1899.

Konceptualno je pravopis dvodelen in je sestavljen iz pravil in slovarja, ki sta organsko povezana, saj slovar nadgrajuje in gradivsko razširja pravopisna pravila.

¹ Prispevek je nastal v okviru raziskovalnega programa Slovenski jezik v sinhronem in diahronem razvoju (P6-0038).

² Pravopis je navadno obvestilen za pisne, pravorečne, interpunkcijske, oblikoslovne norme, manj sistematično pa tudi norme drugih jezikovnih ravnin. (Mønnesland 1998: 1103)

³ V večini jezikov je pravopisni slovar kot fizična pojavnost izdan/natisnjen vedno v paru s pravopisnimi pravili (hrvaški, srbski, francoski, nemški, poljski pravopis), pri nekaterih pa je medsebojna odvisnost slovarja in pravil nakazana tudi z odločitvami glede slovarske mikrostrukture, npr. sklicevanje na posamezne člene pravil v slovarju.

⁴ SSKJ in SP 2001 sta gradivsko izhajala iz iste listkovne kartoteke.

*Posodobitev pravopisa
sloni na empirično
preverljivih podatkih,
pri čemer je knjižni
jezik opredeljen
kot dinamična in
raznolika jezikovna
zvrst.*

Posodobitev pravopisa sloni na empirično preverljivih podatkih, pri čemer je knjižni jezik opredeljen kot dinamična in raznolika jezikovna zvrst. Ob pravilih kot njihova preverba in razširitev nastaja pravopisni slovar – *ePravopis*, v katerem so uslovarjena ponazarjalna gesla iz pravil, pravila in slovar pa skupaj tvorita *Pravopis 8.0*.⁵ Sočasno s pravopisnim slovarjem se od leta 2016 na Inštitutu za slovenski jezik pripravlja tudi drugi rastoči slovar knjižnega jezika, tj. eSSKJ. Vzporedno nastajanje obeh slovarjev iste ustanove omogoča na eni strani poenotenje rešitev na vseh prekrivnih področjih (zapis, izgovor, naglas, slovnična umestitev in slovnične kategorije), po drugi strani pa se oba slovarja lahko specializirata za svoje področje: eSSKJ kot pomenskorazlagalni slovar z gradivom ponazarja najbolj značilno slovnično-pomensko rabo leksemov v knjižnem jeziku, *ePravopis* pa gradivsko razširja pravopisna pravila (zato uslovarja tudi lastna imena) in se osredinja na mesta, pri katerih se pojavljajo normativne zadrege (Dobrovoljc, Lengar Verovnik n. d.).

2 Pravopis 8.0: smernice in metodologija

Z vstopom v elektronsko dobo se je v procesu posodabljanja normativnih priročnikov najbolj spremenila faza gradivskih raziskav. Če je bila doslej v skrbno izbranem in nadzorovanem, pogosto tudi lektoriranem gradivu pozornost namenjena predvsem kanoniziranim piscem literarnih del,⁶ v omejenem obsegu tudi znanstvenim in publicističnim avtorjem, se je s korpusnimi zbirkami opazovanje uresničevanja sistema knjižnega jezika lahko razširilo na vse avtorje oziroma besedilne zvrsti in položaje sporazumevanja. Zaradi digitaliziranega gradiva so se raziskave lahko oprle na empirično preverljive podatke, pri raziskovanju pa so bila v ozadje potisnjena druga dejstva, npr. kakšen je družbeni status ali izobrazba tistega, ki je besedo zapisal. Na dejstvo, da knjižni jezik ni monoliten, so opozarjali raziskovalci skozi celotno 20. stoletje: tako je npr. že Bahtin (1981) jezikovno raznolikost oz. heteroglosijo pripisal različnim načinom vrednotenja, pojmovanja in doživljanja sveta; nasledniki praške lingvistične šole pa so ob opazovanju jezikovne variantnosti začeli poudarjati sinhrono dinamiko sistema (Dolník 2010) kot naraven rezultat jezikovne interakcije in različnih družbenih dejavnikov. Elektronske možnosti gradivskih poizvedb pomagajo to dinamiko zajeti in opisati z vidika jezikovnih izbir. Vse bolj aktualno postaja prepričanje, ki so ga razvili pedagogi (Larsen-Freeman 2000: 103), da tudi slovnice in pravopisa ne smemo podajati zgolj skozi predstavo strogo formalnega in enovitega sistema, v katerem vrednotimo izrazne možnosti kot pravilne in nepravilne, temveč naj se bogat jezikovni potencial prikazuje s stališča izbiranja ustreznih možnosti.⁷

Podobno se je tudi koncept sodobnega pravopisa nadgradil v smeri uzaveščenja jezikovnih možnosti in vzpostavitve priročnika kot informativnega servisa, ki namesto omejevalnih informacij o jezikovnih pojavih ponuja nabor možnosti, ki jih knjižni jezik dopušča in iz katerega lahko uporabniki izbirajo v skladu z vsakokratnim jezikovnim položajem. Pri tem upoštevamo načela teoretikov knjižnega jezika, ki so že ob kritiki neorganskih kodifikacij opozarjali (npr. Toporišič 1967: 117): »Je namreč neusmiljeni zakon, ki ga jezikoslovni predpisovalec mora upoštevati: njegovi predpisi se v splošnem morajo ujemanjati z dejanskim stanjem jezika.«

⁵ Ime 8.0 je izbrano v maniri e-dobe: gre za osmi pravopis po vrsti, zato 8, hkrati pa decimalno številčenje omogoča označevanje potencialnih nadaljnjih različic.

⁶ Tako npr. v SSKJ najdemo avtorske citate, ki so s perspektive pomenskih razlag sicer zanimive, pomembne tudi za razumevanje del kanoniziranih piscev, a bi po sodobnih kriterijih ne bili uvrščeni v splošni enojezični slovar, kvečjemu v avtorski ali stilistični slovar. Npr. besede *bezglavnik* (slaba puška), *drvalnik* (prostor za drva), *poviškati* (poujčkati) so izrazi, uporabljeni v enem ali več delih Cirila Kosmača, priznanega stilista, ki jih v korpusih ne najdemo več.

⁷ Diane Larsen-Freeman (1995, 2000) je v okviru slovnice jezikovnih izbir v več delih poudarila predvsem spremembe miselnega procesa pri učenju, če slovnična dejstva razumejo kot s predpostavko jezikovne izbire, saj se s tem pristopom v pedagoškem procesu lažje uzavešča in krepi bogat jezikovni potencial.

Metodološko poteka prenova pravopisa problemsko, saj izhaja iz detektiranja uporabnikovih jezikovnih zadreg in analize njihovih potreb.

V skladu s tem načelom tudi praški teoretiki knjižnega jezika, vzpostavljajo hierarhijo načel, kateri je primarna (1) jezikovna ustaljenost (konvencija, kolektivna navada), sledi ji (2) aktualna raba (z upoštevanjem tipov diskurza in funkcionalnih potreb skupnosti), na tretjem mestu je (3) ocena stopnje skladnosti z obstoječim jezikovnim sistemom (Daneš 1977).

Metodološko poteka prenova pravopisa **problemsko**, saj izhaja iz detektiranja uporabnikovih jezikovnih zadreg in analize njihovih potreb. Te zadrege je mogoče izluščiti: (a) iz referenčnih uravnoteženih korpusnih virov kot pisne, oblikovne, besedotvorne dvojnice, ki pričajo o variantnosti v rabi (Dobrovoljc, Jakop 2011: 147–149), (b) iz specializiranih korpusov, npr. zbirke popravljenih šolskih besedil Šolar (Kosem, Može, 2011: 256; Tinta 2019); (c) z analizo vprašanj v Jezikovni svetovalnici ali na spletnih forumih (Dobrovoljc, Krek 2012; Dobrovoljc, Lengar Verovnik, Bizjak Končar 2018).

Izmed naštetih je bila za temeljno problemsko izhodišče novega pravopisa izbrana **empirična** metoda, ki analizira normativne zadrege jezikovnih uporabnikov, kakor se izkazujejo skozi vprašanja, objavljena v **spletni Jezikovni svetovalnici**⁸ (<https://svetovalnica.zrc-sazu.si/>), ki od leta 2012 deluje na Inštitutu za slovenski jezik Frana Ramovša pri ZRC SAZU. Vprašanja uporabnikov so bogat in verodostojen vir normativnih zadreg, saj je očitno, da tudi pedagogi, jezikoslovci, lektorji, prevajalci svojih težav zaradi različnih razlogov pogosto ne morejo rešiti s pomočjo dostopnih priročnikov ali pa ugotavljajo, da je stanje v priročnikih v nasprotju z realno jezikovno prakso. Svetovalnica tako ne evidentira le (a) težavnih mest v sistemu, med katerimi so nihanja o primernosti rabe jezikovnih sredstev za knjižni jezik (posamezne tradicionalne prepovedi so bile v preteklosti pogosto uvedene pod vplivom purizma in jezikovnega logicizma ali pa subjektivnih stilnih navad), (b) temveč tudi kodifikacijske vrzeli, ki so v obdobju prenove pravopisnih pravil zelo relevantne, saj kažejo na dileme, ki jih drugi priročniki (še) ne prinašajo (Dobrovoljc idr. 2020).

2.1 Pravopis 8.0: objava za javno razpravo

Doslej so bila v zavihku Zbirke na portalu Fran objavljena štiri poglavja prenovljenih pravopisnih pravil *Pravopisa* 8.0, pripravljena v razširjeni obliki, primerni za spletno javno razpravo: decembra 2019 poglavji »Pisna znamenja« in »Krajšave«, marca 2021 pa »Velika in mala začetnica« in »Prevzete besede in besedne zveze«. Vsako pravopisno poglavje je notranje členjeno:

- (1) **Osnovno pravilo** podaja najbolj značilne primere.
- (2) Razdelek **»Posebnosti«** prikazuje odstopanja kot izjeme ali kot zajema skupino odstopanj v podskupino glede na osnovo pravilo (Slika 1).
- (3) **S pisalom** je označen **slogovni napotek**, ki predstavlja dejstva, pomembna za lažje razumevanje osnovnega pravila, ali nakazuje okoliščine, s katerimi se srečujemo pri manj formalnem sporazumevanju.
- (4) Pravila so pogosto med seboj povezana s **sklici**, ki uporabnika preusmerjajo k pravilu s podobno ali povezano problematiko.
- (5) Z **modro barvo** so označena vsa tista ponazorila v pravilih, ki naj bi bila tudi slovarsko predstavljena in so v spletni varianti povezana z *ePravopisom* na portalu Fran. Rešitve so do potrditve in uskladitve pravil zgolj na ravni predlogov (zato jih spremlja oznaka **»predlog«**), osnovanih ob pregledu gradiva, in se lahko še spremenijo.

⁸ V okviru naloge *Slogovni priročnik* projekta *Sporazumevanje v slovenskem jeziku* je bil že oblikovan nabor za uporabnika problematičnih mest v jezikovnem sistemu (Dobrovoljc, Krek 2012). Ta ontologija je bila pripravljena na osnovi spletne svetovalnice *ŠUSS – Odgovori na jezikovna vprašanja*, kjer gre za klasični sistem odgovorov na vprašanja, in spletnega foruma *med.over.net* oz. njegovega dela *»Al' prav se piše ...?«*. (Krek idr. 2013).

POIMENOVANJA PRAZNIKOV, POSEBNIH DATUMOV, DNEVOV IN MESECEV

(123) Z malo začetnico pišemo časovne opredelitve, tj. poimenovanja

- a) dnevov in mesecev: **p**onedeljek, **s**obota; **a**vgust, **m**ali traven, **r**ožnik;
- b) državnih in verskih praznikov: **d**an državnosti, **d**an samostojnosti in enotnosti, **p**raznik dela; **b**ožič, **p**epelnica, **v**elika noč; **h**anuka, **r**amadan/ramazan;
- c) posebnih datumov: **n**ovo leto, **s**ilvestrovo, **m**artinovo;
- d) mednarodnih, priložnostnih ali spominskih dnevov, mesecev, tednov in let: **d**an spomina na žrtve holokavsta, **m**ednarodni dan materega jezika, **s**vetovni dan čebel; **t**eden razoroževanja; **m**ednarodni mesec boja proti raku dojke; **l**eto mladih, **m**ednarodno leto zdravih rastlin.

OGGALTE KOMENTAR

(124) Kadar je v teh poimenovanjih uporabljeno lastno ime, ga pišemo z veliko začetnico: **d**an Rudolfa Maistra, **d**an vrnitve Primorske k matični domovini, **d**an Zemlje. Enako velja za pridevnike, izpeljane iz lastnega imena: **P**rešernov dan; **M**artinjino vnebovzetje (nasproti veliki šmarni ali veliki maši ali veliki gospojnici); **M**artinova sobota, **S**ilvestrov večer (nasproti silvestrovo) in **V**idov dan.

OGGALTE KOMENTAR

O izlastnoimenskih pridevnikih s priponskimi obrazci -ov/-ev ali -in v starih besednih zvezah gl. poglavje »Pridevniki iz lastnih imen« (31. Velika in mala začetnica).

⚠ V zasebnem pisanju se namesto male začetnice pogosto uporablja velika začetnica, še zlasti v voščilih ob verskih praznikih.

OGGALTE KOMENTAR

Slika 1: Struktura pravopisnega pravila v Pravopisu 8.0.

2.2 Pravila Pravopisa 8.0 po poglavjih

2.2.1 Pisna znamenja

Poglavje o rabi pisnih znamenj (črk, števk, števil, matematičnih znamenj, znamenj, uporabljenih v informacijsko-komunikacijskih tehnologijah ter posebnih, npr. izpostavnih znamenj ipd.) je obvestilno razširjeno na več področjih.

- Slovenska abeceda tuje črke oziroma črke z diakritičnimi (ločevalnimi) znamenji, ki jih pogosteje uporabljamo (*q, w, x, y; é, đ*), uvršča na posebna mesta v abecedi, vse druge tuje črke uvrščamo, kot da ne bi imele diakritičnih znamenj. Črkovne iztočnice so tudi slovarsko razširjene (Slika 2).

D

D-ja tudi **D D**

predlog

Črke (slovensko)

Slovnadni podatki

Besedna vrsta

samostalni¹ moškega spola

Izgovor

dè in dē, rod. dōja in dōja

Zgledi in opozorila

līme črkej: Vozi jaguarja z velikim D-jem

navadno nesklonljivo Najdražjī so diamanti z barvo od D do F

kot prilastek, v imenovanju tekma skupine D; Bliža se dan D; Zmagali so vaterpolisti generacije D (rojene v letih 1960–66); modrček s košarico D

ob številki plinsko olje D2; vitamin D3; tehnologija 3D

Oblikoslovni podatki

Oblikoslovni vzorec

samostalniška sklanjatev

Slika 2: Razširitev črkovnih iztočnic v *ePravopisu* (primer črke D).

Izpostavna
znamenja pišemo
v skladu z normo v
posameznih strokah
– v matematiki,
kemiji, jezikoslovju
(npr. zvezdica
kot oznaka za
vzpostavljeno besedo
ali nesprejemljivost),
v leksikonih (npr.
zvezdica kot oznaka
za rojstvo).

- Pri prevzemanju tujih pisno nepodomačenih besed (npr. znamka *Hållö*, ime *François*) ne opuščamo ločevalnih znamenj in tujih črk ne zamenjujemo z domačimi.
- Zveze črk, števk in ločil, ki imajo vlogo simbola ali oznake (*B12*, *a5*, *A4*, *A++*), so najpogostejše pisana stično.
- Pri zapisovanju števil z besedo imamo več zapisovalnih možnosti, ki so odvisne od vloge v besedilu in razpoložljivega prostora, zato so v poglavju podani najbolj značilni zapisi datuma, ure in časa (trajanja) ter tisočic.
- Pri govornem uresničevanju zapisanih števil sledimo zapisu (npr. branje letnic ali decimalnih zapisov).
- Rimske in arabske številke niso povsem arbitrarno zamenljive: v nekaterih položajih uporabljamo le rimske (npr. kot del imena papežev in vladarjev: *Jožef II.*).
- Raba pike med posameznimi enotami je lahko tehnična ali vrstilna (*III.a*).
- Pri matematičnih in logičnih znamenjih se ravnamo po normi v strokovnih besedilih, sicer pa upoštevamo stičnost, ki sledi zapisovanju z besedami (*ena in/plus pet je enako šest* ali $1 + 5 = 6$). Za ponazoritev enobesednosti (*petdesetodstotni popust*) uporabljamo med nečrkovnimi znamenji vezaj (50-%).
- Znamenja v informacijsko-komunikacijskih tehnologijah, npr. poševnico, ključnik, afno itd., uporabljamo v skladu standardi, ki tako komunikacijo zagotavljajo.
- Izpostavna znamenja pišemo v skladu z normo v posameznih strokah – v matematiki, kemiji, jezikoslovju (npr. *zvezdica* kot oznaka za vzpostavljeno besedo ali nesprejemljivost), v leksikonih (npr. *zvezdica* kot oznaka za rojstvo).

poševnica poševnice predlog

Pisna znamenja

Slovnici podatki

Besedna vrsta samostalniški ženskega spola

Zgledi in opozorila

ločilo: Veznika in ter ali pogosto povežemo s poševnico: in/ali

pisno znamenje v IT: podvajanje levih poševnic

v zvezi: **leva poševnica, poševnica nazaj** Levo poševnico uporabljajo v računalništvu

v zvezi: **dvojna poševnica** V programu je potrebno v imenih datotek uporabiti dvojne poševnice

Ponazoritev rabe znamenja

/

stično namesto veznika ali vina Beli; Koper/Capodistria

nestično namesto veznika ali med večbesednimi enotami Občina Naborjet – Ovcja Vas /

Mailborghetto Valbruna

stično pri ločevanju oblik za spol učitelj/ica; bralec/-ka

leva poševnica, poševnica nazaj **`**

v računalništvu pri zapisovanju poti datoteke \idepol\projekti\sklovar

dvojna poševnica **''**

nestično za ločevanje pisarniških ključ pri tekočem zapisu Če si moj prijatelj, / me kliče Pika

Nogavička, / pike 'mam na nosku, / a nogavička na nogah. // Dom, ki ni mu para, /

je moja vila Čira čara, / tu živim kar sama, / a dobrodošel mi je vsak.

Oblikoslovni podatki

Oblikoslovni vzorec samostalniška sklanjatev

Slika 3: Prikaz rabe besede poševnica in znamenja </> v ePravopisu.

Podrobneje je raba pisnih znamenj prikazana v pravopisnem slovarju, npr. ob prikazu poševnice (Slika 3).

2.2.2 Krajšave

Pravopisno poglavje »Krajšave« je novo in združuje ter nadgrajuje podatke, ki so bili v SP 2001 razpršeni pri različnih poglavjih – ne glede na to, ali je šlo za kratice (OZN), okrajšave (*itd.*), simbole (SG) ali formule (*NaCl*). Podobno kot pri pisnih znamenjih se pravopis pri simbolih in formulah ravna po (najpogostejše) mednarodnih dogovorih, ki so uveljavljeni v strokah (npr. za pisanje kemijskih elementov, merskih enot) ali v upravi (avtomobilске oznake držav, pokrajin in mest). Zaradi naraščanje rabe kratic je več pozornosti namenjeno njihovemu slovničnemu vedenju in integraciji v besedila, ki je odvisna od njihove govorne uresničitve. Uvedena je nova delitev na:

- (1) **črkovalne kratice**, pri katerih vsako črko izgovorimo z ustreznim glasom in samoglasnikom *a* ali *e* (EKG [ékagé]) ali z ustreznim glasom in polglasnikom (SSKJ [sèsəkəjə]) ali na oba načina (DDV [dédevé/dədəvə]),⁹
- (2) **nečrkovalne kratice**, ki se izgovarjajo kot »navadne« besede (NUK [núk]).

Nečrkovalne kratice zaradi opisane izreke začnejo prehajati med navadno besedje in zavest o njihovem kratičnem izvoru se sčasoma izgubi: *covid/kovid, mrsa, emšo, aids; Unicef, Ajpes* ... Nekaj več posebnosti je pri črkovalnih kraticah, pri katerih je v predlogu novih pravil opozorjeno:

- da prehajajo med navadne besede le z zapisom, ki odraža izgovor (*DVD > devede*);
- da je njihovo sklanjanje odvisno od izgovora, in sicer tiste s polglasniškim izgovorom (SSKJ [sèsəkəjə]) najpogostejše sklanjamo kot samostalnike prve moške sklanjatve, ki podaljšujejo osnovo z *j* (SSKJ SSKJ-*ja*), tiste, ki se ne izgovarjajo polglasniško (OZN [óžè:n], pa ne podaljšujejo osnove, tj. OZN-*a*);
- da nekatere prevzete kratice ohranijo izvirni izgovor (npr. BBC [bíbisí]).

Posebno poglavje, ki je namenjeno slovničnim lastnostim kratic, izpostavlja dve pogosti uporabniški zadregi, ki sta rešeni v predlogu novih pravil nekoliko drugače kot doslej, in sicer spol kratice in rabo kratice pred samostalnikom. Kratica namreč nastane iz večbesedne zveze, okrnjene na črko ali več črk. Jedro te zveze je poljubnega spola. Npr. podstava kratice NUK je ime *Narodna in univerzitetna knjižnica*, ki je samostalniška zveza z jedrom ženskega spola, medtem ko se kratica NUK najpogostejše vede kot moškospolska (v NUK-u). Gradivo izkazuje tudi ženskospolsko kratico NUK (spol razberemo iz pridevnika – *ljubljska NUK*).¹⁰ Obe možnosti sta sprejemljivi za knjižno rabo.

Precej bolj izstopajoča pa je sprememba, ki jo napovedujejo »globlji premiki v novejši slovenski skladnji« (Lengar Verovnik 2018). Gre za pojav, opažen tudi v novejših slovarjih knjižnega jezika, da se zveze dveh samostalnikov (*golf + igrišče*) ne pojmuje več kot zloženke, temveč kot zvezo, v kateri je prvi samostalnik v pridevniški funkciji, s čimer se upravičuje tudi besednozvezni zapis (Kern 2012). Enako je zato pri kraticah, ki so v zvezi s samostalnikom, predlagano pravilo (II/19): »Kratice v besednih zvezah nastopajo

Posebno poglavje, ki je namenjeno slovničnim lastnostim kratic, izpostavlja dve pogosti uporabniški zadregi, ki sta rešeni v predlogu novih pravil nekoliko drugače kot doslej, in sicer spol kratice in rabo kratice pred samostalnikom.

⁹ S piko pod *e*-jem ali *o*-jem v *ePravopisu* označujemo ožino nenaglašanih samoglasnikov *e* in *o*, ki jih *Slovenska slovnica* (Toporišič 2000) ne pozna drugačnih kot le širokih, aktualne raziskave pa kažejo, da je dosedanja teorija o stalnem naglasu na zadnjem zlogu, pa tudi o širini nenaglašanih *e* in *o*, treba ovreči (Weiss 2020). Poleg tega naj bi bil izgovor teh *e*-jev in *o*-jev izveden z manjšo intenzivnostjo, kar upravičuje ožino, ki jo v *eSSKJ* (2016–) na portalu Fran že tako zapisujejo.

¹⁰ Pojav je bil sicer zabeležen že v SP 2001, in sicer ob kratici SAZU, ki je v knjižnem jeziku bodisi ženskega bodisi moškega spola.

Čeprav velja, da so
okrajšave nastale
le zaradi navade
ali prostorske
gospodarnosti, zato
jih ob branju sproti
razvezujemo, se
nekatero vendarle
izgovarjajo tudi
črkovalno (d. o. o.
> deoo) in kot take
prehajajo tudi s
slovničnim vedenjem
med navadno besedje
(imeti svoj deoo).

kot nesklonljive samostojne enote (*EKG laboratorij*, *ABS zavore*, *UV žarki*, *AV oprema*).« Nekatero kratice so namreč že primarno le pridevniške (*UV* 'ultravijoličen'), druge pa imajo tako vlogo le pred samostalnikom (*TV spored* 'televizijski spored'). Kot pojasnjuje tudi Lengar Verovnik (2018), je opustitev vezaja smiselna tudi zaradi zvez tipa *CRP hitri test* in prirednih zvez (*EU in bilateralni projekti*), »saj izpustnega vezaja v takem primeru ni mogoče uporabiti, ker ista prvina ne more biti hkrati samostalniška odnosnica in del zloženke« (n. d.).

Precej manj slovničnih zadreg je pri drugih tipih krajšav, tj. okrajšavah, formulah in simbolih. Slednjim je več prostora namenjeno zaradi seznanitve splošnega uporabnika z normami v strokovnem jeziku, pri okrajšavah pa se srečujemo z naraščanjem njihovega števila in vrst, saj se ob imenih vse pogosteje zapisujejo okrajšani ne le poklicni ali izobrazbeni, temveč tudi družbeni, družabni in statusni nazivi (*akad.*, *ga.*, *p.*, *pl.*, *sv.*, *st.*, *ml.*). Čeprav velja, da so okrajšave nastale le zaradi navade ali prostorske gospodarnosti, zato jih ob branju sproti razvezujemo, se nekatere vendarle izgovarjajo tudi črkovalno (d. o. o. > deoo) in kot take prehajajo tudi s slovničnim vedenjem med navadno besedje (*imeti svoj deoo*). Zaradi sprememb pri zapisu nazivov po bolonjski reformi je obsežen razdelek namenjen pisanju okrajšanih izobrazbenih, akademskih in znanstvenih nazivov – pred imenom in za njim.

2.2.3 Velika in mala začetnica

Zgradba poglavja o začetnici sledi tradicionalnemu prikazu začetnice v slovenskih pravopisnih pravilih in štirim osnovnim položajem (prva beseda v povedi; lastna imena; izrazi spoštovanja; svojilni pridevniki iz lastnih imen), a je zaporedje pravil spremenjeno, saj so že v poglavju o veliki začetnici sproti prikazana odstopanja oz. zapisi z malo začetnico. V poglavje o mali začetnici so tako vključene le kategorije, pri katerih se v rabi pojavljajo težnje (zaradi tujih zgledov ali drugačnega pogleda na problematiko), da bi jih pisali z veliko. Novost je poglavje »Posebnosti pri rabi velike in male začetnice«, ki je namenjeno novim pisnim navadam npr. v elektronski pošti, posebnostim pri imenih – tj. velika začetnica sredi besede (*InterCity*) ali mala začetnica na začetku besede (*eDavki*) ipd.

Izhodišče prikaza začetnice je problem večbesednih ali večdelnih imen, ki so prikazana pri vseh treh imenskih skupinah – imenih bitij, zemljepisnih imenih in stvarnih imenih. Če so enobesedna imena problematična redko, najpogosteje zaradi pomenskih prenosov (npr. *Giganti* – *gigant*; *Abraham* – *abraham*; *Kalvarija* – *kalvarija*), je pri drugi skupini izhodišče nove predlagane ureditve **skladenjska zgradba imen**. Oblikovane so tri skupine:

- (1) **Večdelna imena**, pri katerih sta obe samostalniški sestavini skladenjsko neodvisni in ju pišemo z veliko začetnico: *Janez Novak*; *Pika Nogavička*, *Martin Krpan*, *Ljubljana Bežigrad*; *Drava Ptuj*.
- (1.1) V zvezah z **neobvezno oz. izpustljivo občnoimensko identifikacijsko** sestavino kot jedrom skladenjske zveze pišemo z veliko začetnico le imena, ki so imenski prilastki in so pogosto večdenotativni, npr. *evangelist/apostol Marko*; *potok/slap Savica*; *mesto/grad/hidroelektrarna Brežice*.
- (2) V **večbesednih imenih**, pri katerih gre za skladenjsko podredno zvezo in nejedrne sestavine niso samostojne, je zapis prve sestavine navadno neproblematičen, več težav pa je pri neprvih polnopomenskih sestavinah, ki so podvržene presoji o lastnoimenskosti, npr. *Logarska dolina*, *Tihi ocean*, *Trnovski gozd* – *Kamniško-Savinjske Alpe*, *Nova Gorica*, *Spodnja Idrija*, *Sežanski Kras*.

(2.1) Samostalniške **besedne zveze z lastnoimenskim jedrom** pogosto nastopajo s pridevniško identifikacijsko enoto, ki je pisana z malo začetnico (*sveti Jurij, stari Slovani; slovenska/hrvaška Istra; avstrijska Koroška*), v nekaterih primerih pa se pojavlja tudi dvojnična norma (*zeleni/Zeleni Jurij*), ki ima lahko pomenskorazlikovalno ozadje (*vzhodna/Vzhodna Afrika*).

V javnosti je po objavi poglavij največ pozornosti vzbudil predlog novega pravila o pisanju začetnice pri neprvih sestavinah zemljepisnih imen. Pravila za zapis večbesednih zemljepisnih imen tipa *Šmarna gora* in *Zidani Most* so se namreč spremenila v vsakem od dosedanjih pravopisov: v prvi polovici prejšnjega stoletja (SP 1899, SP 1920) so veliko začetnico neprve sestavine podrejali samostojnosti neprve sestavine (*Škofja Loka – Grem v Loko*), kasneje (SP 1950, 1962) pa so se odločili za presojo, ali je geografski pomen neprve sestavine (dolina, gora, grič) prekriven z dejanskim pomenom, npr. *Šmarna gora – Kranjska Gora* (več v Dobrovoljc, Černivec 2021). Ker je bilo presojanje pomenske prekrivnosti za večino uporabnikov prezahtevno, so v 70. letih (odločitev SP 2001) imena razdelili na naselbinska in nenaselbinska: prva naj bi pisali z veliko začetnico v vseh sestavinah, izjema pa so bile enote, ki izražajo pomen naselje (tj. *mesto, vas, selo, selce, vasca, vesca, naselje*), pri drugi skupini je ostalo pravilo, ki zahteva presojo lastnoimenskosti, nespremenjeno do danes.

Pravopisna komisija se je odločila za delno reformo zemljepisnih imen v okviru delitve na dve skupini – na krajevna in nekrajevna imena: prva bi se tehnično zapisovala v vseh polnompomenskih sestavinah z veliko začetnico, pri nekrajevnih imenih pa bi pravilo ostalo nespremenjeno.

Pri pripravi novih pravil je bil leta 2015 obujen predlog geografov (Komisija za standardizacijo zemljepisnih imen Vlade RS) in etimologov, ki ga je podprlo tudi več jezikoslovcev, da bi vsa zemljepisna imena pisali z veliko začetnico v vseh sestavinah (razen pri predlogih in veznikih), npr. *Blejsko Jezero, Logarska Dolina, Ivanje Selo, Babji Zob ...* Po posvetu strokovnjakov (brošura *Živim v Bukovem Vrh pod Bukovim vrhom*, 2020) in izvedbi preliminarne ankete ter glasovanju vseh sodelavcev Pravopisne komisije se je ta odločila za delno reformo v okviru delitve na dve skupini – na **krajevna in nekrajevna imena**:¹¹ prva bi se tehnično zapisovala v vseh polnompomenskih sestavinah z veliko začetnico, pri nekrajevnih imenih pa bi pravilo ostalo nespremenjeno. Preučitev vseh predlogov je namreč pokazala, da so narečni in starinski izrazi za naselja, kot so *selce, vasca, trg*, danes neaktualni ali da jih poznamo v drugem pomenu (npr. *trg*, trško naselje – ‚del mesta‘) in jih je zato težko pojasniti tistim, ki se pisanja v knjižni slovenščini učijo (npr. razlikovanje med *Dolenje selce* proti *Dolenje Brdo* ali *Dolenje Dole*), in da tudi opisnost teh imen ni taka kot pri večini nekrajevnih imen (*Novo mesto – Bohinjsko jezero – Stari trg*).¹²

Med novostmi poglavja o pisanju začetnice je poleg razširjenega razdelka, v katerem je pojasnjen mehanizem za razlikovanje med **lastnim imenom** in **občnim poimenovanjem**, tudi pravilo o pisanju nadomestnih imen (*Stvarnik, Prerok, Otok*), perifraznih poimenovanj (*goriški slavček, dežela vzhajajočega sonca*) in skrajšanih imen (*Brda, Unija*). Posebna pozornost je posvečena doslej prezrtim imenom vzpetin, saj se je ob njih v specializirani literaturi oblikovala drugačna norma kot pri drugih zemljepisnih imenih, saj je prva, pridevniška sestavina pogosto dodana obstoječemu imenu kot razlikovalni dodatek (*Mala Mojstrovka – Velika Mojstrovka; Kamniški Dedec – Lučki Dedec*). Novost so imena okolišev in regij, pri katerih je predlagano poenotenje vseh tipov – razvojnih, statističnih in kohezijskih regij (npr. *Osrednjeslovenska regija, Termalna Panonska regija*). Opozorjeno je na protokolarne prakse (začetnica spoštovanja, npr. *njegova/Njegova Eskcelenca*).

¹¹ Terminološka sprememba je utemeljena v Dobrovoljc idr. 2021 in Lengar Verovnik 2020. Polega tega se v Pravopisu 8.0 zaradi lažjega razlikovanja uveljavlja razlikovanje lastno ime – občno poimenovanje.

¹² Po končani javni razpravi (15. 4. 2021) bo komisija pregledala vse prispele pripombe in mnenja ter uredila poglavje v skladu s končno odločitvijo.

Uvedene so nove kategorije, npr. poimenovanja pripadnikov evolucijskih stopenj, pripadnikov glasbenih skupin, jedi in iger.

Uvedene so nove kategorije, npr. poimenovanja pripadnikov evolucijskih stopenj (*neandertalec*, *Homo sapiens*), pripadnikov glasbenih skupin (*Modrijani* – *Modrijan Blaž*), jedi (*prekmurska gibanica*, *Melbina breskev*) in iger (*kavboji in Indijanci*; *črni Peter*). Kljub blagumu in sporadičnemu premiku v rabi je ohranjena mala začetnica pri vseh vrstah časovnih poimenovanj – dnevih, mesecih, letih in posebnih dnevih oz. praznikih (*ponedeljek*, *marec*, *pomlad*; *dan državnosti*, *velika noč*, *božič*; *dan Zemlje*, *dan Rudolfa Maistra*; druga svetovna vojna, *versajski mir*) ter poimenovanjih nagrad in odlikovanj (*oskar*, *pulitzer*, *zlati boben*, *zlati znak za zasluge*).

2.2.4 Prevzete besede in besedne zveze

Pravopisno poglavje o prevzetih besedah in besednih zvezah je prenovljeno v struktur-nem, ponazarjalnem in terminološkem pogledu. Terminološka para *tujke* – *izposojenke* za občne besede in *prevzeta imena* – *polcitatna imena* za lastna imena, ki v strokovni javnosti nista bila dobro sprejeta (prim. Snoj 2014), sta zamenjana z novima opisnima terminoma – **pisno podomačena** in **pisno nepodomačena beseda**. S tem je izpostavljena za pravopis bistvena razlikovalna značilnost: zapis v skladu s slovenskim izgovorom. Poudarjeno je, da je najbolj zaželena oblika prevzemanja občnih poimenovanj prevajanje, a je prevodna ustreznica odvisna od tistih, ki besedo uporabljajo, ne od jezikoslovcev. Prevzemanje je interpretirano kot proces, ki ni odvisen od izvirnega jezika ali izobrazbene stopnje uporabnika (strokovni izrazi – ljudske izposojenke), temveč od besedilnega konteksta, npr. norma strokovnih besedil (*newton*, *watt*) se lahko razlikuje od publicistične (*njuton*, *vat*).

Pri prevzemanju imen bitij je v ospredju načelo identifikacijske nedvoumnosti, zato se razen redkih izjem (imena papežev in nekaterih svetnikov, svetopisemska imena in zgodovinska imena vladarjev in rodbin ter vsa prečrkovana imena) zapisujejo v izvirni obliki (*Clooney*, *von der Leyen*). Nekoliko drugače je pri imenih zemljepisnih danosti, pri katerih je opozorjeno, da občnoimenske sestavine sicer prevajamo, a je smiselno, da se ravnamo po že objavljenih seznamih slovenskih **eksonimov**, s čimer zagotovimo, da se v rabi ne pojavlja več različic imena za isto pojavnost. V večbesednih imenih, zlasti zemljepisnih in stvarnih, prevajamo občnoimenske sestavine (*Veliki koralni greben*), lastnoimenske pa zgolj prilagodimo slovenščini (*Baltsko morje*, *Obala popra*). Pri stvarnih imenih so prvič opisane skupine imen, ki jih ne prilagajmo ali prevajamo (npr. imena časnikov, revij, spletnih portalov, računalniških aplikacij, znamke, lastniška imena, imena podjetij).

Glede na SP 2001 je najbolj izpopolnjeno poglavje, ki podaja splošna načela za prevzemanje – v zapisu ali v glasovju. Medtem ko se pri zapisu ohranja vse posebnosti tujih pravopisov (ločevalna znamenja, posebne črke) tudi v tvorjenkah iz imen, se začetnica prilagaja slovenskemu eksonimu, npr. *Death Valley* > slov. *Dolina smrti*. Pri prilagoditvah glasov in naglasa pa sledimo načelu, da prevzete besede izgovarjamo z glasovi slovenskega knjižnega jezika, čeprav mesto naglasa iz izvirnega jezika načeloma ohranjamo.¹³ Pravilo sproži mnogo vprašanj pri glasovih, ki jih slovenščina nima (zaokroženi samoglasniki, nosniki, mehčani in mehki soglasniki), zato so v poglavju podane splošne smernice, opozorjeno pa je, da bo razmerje črka – glas podrobneje predstavljeno za vsak jezik posebej. V prikazu bodo zajeti pisava, izgovor (naglasno mesto ter razmerje med črkjem in glasovi), preglednica z zapisom in izgovorom z ustreznimi slovenskimi glasovi ob upoštevanju slovenskih jezikovnih zakonitosti ter zgledi.

Glede na SP 2001 je najbolj izpopolnjeno poglavje, ki podaja splošna načela za prevzemanje – v zapisu ali v glasovju.

¹³ Upoštevana bo, kar bo najbolj razvidno iz slovarja, tudi v jezikovni skupnosti prevladujoča izreka, npr. namesto *Freud* [frójd-] zdaj [frójd-], namesto *góng* zdaj *góngin* podobno.

Povzetek

Predstavljena poglavja pravopisnih pravil *Pravopis 8.0* prinašajo predloge, ki so oblikovani v skladu z načeli (1) evolucijskega oz. razvojnega vidika postopnega prilagajanja knjižnega jezika naravnemu, (2) jezikovne sistematizacije, ki omogoča učenje pisanja, (3) upoštevanja vseh generacij pišočih in (4) usklajenosti z naravo in sistemom slovenskega knjižnega jezika. Pravopisna komisija bo nadaljevala z rednim objavljanjem pravopisnih pravil na spletu v obliki, primerni za javno razpravo, končna redakcija pa je proces, ki vključuje pregled pripomb javne razprave in posvet z recenzentsko širšo skupino komisije in potrjevalni protokol. Do končne potrditve celotnih pravil se pišoči ravnamo po pravilih, predstavljenih v *Slovenskem pravopisu* iz leta 2001.

Viri in literatura

Bahtin, Mihail, 1941 (1981): Discourse in the Novel. *The Dialogic Imagination: Four Essays*. Trans. Michael Holquist and Caryl Emerson. Austin: U of Texas Press. 259–422.

Daneš, František, 1977: K dvema základnim otázkám kodifikace. *Naše řeč*. 3–13.

Dobrovoljc, Helena idr., 2020: *Kje pa vas jezik žuli?*. Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU.

Dobrovoljc, Helena, Černivec, Manca, 2021: Skozi trnje do pravopisnih nebes?. Predstavitev procesa prenove pravopisnega pravila na primeru »Novo Mesto«. Lengar Verovnik, Tina (ur.): *Pravopis na zrnu graha*. Ljubljana: Založba ZRC. (v tisku)

Dobrovoljc, Helena, Jakop, Nataša, 2011: *Sodobni pravopisni priročnik med normo in predpisom*. Ljubljana: Založba ZRC.

Dobrovoljc, Helena, Krek, Simon, 2012: Normativne zadrege – Empirični pristop. *Meddisciplinarnost v slovenistiki*. Obdobja 30. Ur. Simona Kranjc. Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete. 89–97.

Dobrovoljc, Helena, Lengar Verovnik, Tina, 2021: Normativna merila in pravorečni izzivi pri prenovi pravopisa. Snoj, M. idr. (ur.): *Razprave SAZU. Prispevki s Prvega slovenskega pravorečnega posveta*. Ljubljana: SAZU. (v tisku)

Dobrovoljc, Helena, Lengar Verovnik, Tina, Bizjak Končar, Aleksandra, 2018: Spletna jezikovna svetovalnica za slovenski jezik ter normativne zadrege uporabnikov in jezikoslovcev. V: Bizjak Končar, Aleksandra (ur.). *Škrabčevi dnevi. Zbornik prispevkov s simpozija 2017*. Nova Gorica: Založba Univerze. 52–69.

Dolník, Juraj, 2011: *Teória spisovného jazyka so zreteľom na spisovnú slovenčinu*. Vydavateľstvo: VEDA.

ePravopis, 2014–: *Slovar slovenskega pravopisa*. Spletni rastoči slovar. Dostopno na: www.fran.si. (25. 2. 2021).

eSSKJ, 2016–: *Slovar slovenskega knjižnega jezika*. Dostopno na: Spletni rastoči slovar na www.fran.si (25. 2. 2021).

Jezikovna svetovalnica Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU. Dostopno na: <https://svetovalnica.zrc-sazu.si/> (20. 2. 2021).

Kern, Boris, 2012: Med besednimi zvezami in medponskoobrazilnimi zloženkami – slovarski vidik. V: Jakop, Nataša, Dobrovoljc, Helena (ur.), *Pravopisna stikanja. Razprave o pravopisnih vprašanjih*. Ljubljana: Založba ZRC. Dostopno na: <https://omp.zrc-sazu.si/zalozba/catalog/view/1416/5952/1231-1> (20. 2. 2021).

Kosem, Iztok, Može, Sara, 2011: Rešitve slovničnih zagat na dosegu miške; analiza napak v besedilih učencev in dijakov za potrebe elektronskega slovničnega vira. *Meddisciplinarnost v slovenistiki*. Obdobja 30. Ur. Simona Kranjc. Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete. 249–257.

Krek, Simon, Dobrovoljc, Helena, Dobrovoljc, Kaja, Popič, Damjan, 2013: Online style guide for Slovene as a language resources hub. V: Kosem, Iztok (ur.), et al. *Electronic lexicography in the 21st century: thinking outside the paper: proceedings of eLex 2013 Conference, 17-19 October 2013, Tallinn, Estonia*. Ljubljana: Trojina, Institute for Applied Slovene Studies; Tallinn: Eesti Keele Instituut. 2013. 379–391.

- Larsen-Freeman, Diane, 2009. *The Grammar of Choice. Teaching and testing grammar. The handbook of language teaching*. Blackwell.
- Lengar Verovnik, Tina, 2004: Norma knjižne slovenščine med kodifikacijo in jezikovno rabo v obdobju 1950–2001. *Družboslovne razprave*. 46/47. 241–258.
- Lengar Verovnik, Tina, 2018: Obravnava kratic v prenovljenih pravopisnih pravilih: novosti in spremembe. *Jezikoslovni zapiski*. 2. 43–54.
- Mathesius, Vilem, 1983 (1929): *Functional linguistics*. Praguiana. Some Basic and Less known Aspects of the Prague Linguistic School. Ur. J. Vachek. John Benjamins Publishing Company. 121–142.
- Mønnesland, Svein, 1998. Emerging Literary Standards and Nationalism. The Disintegration of Serbo-Croatian. *Actas do I Simposio Internacional sobre o Bilingüismo*. 1103–1113.
- Pravopis 8.0*. Dostopno na: <https://www.fran.si/pravopis8> (20. 2. 2021).
- Pravopisne kategorije ePravopisa*. Dostopno na: <https://fran.si/spt-kategorije>. (20. 2. 2021).
- Snoj, Marko, 2014: Citatno, polcitatno, podomačeno. V: Dobrovoljc, Helena, Verovnik, Tina (ur.), *Pravopisna razpotja. Razprave o pravopisnih vprašanjih*. Ljubljana: Založba ZRC. Dostopno na: <https://omp.zrc-sazu.si/zalozba/catalog/view/1219/5156/1266-1> (20. 2. 2021).
- Slovenski pravopis*, 2001: Ljubljana: SAZU – ZRC SAZU – Založba ZRC.
- Slovar slovenskega knjižnega jezika*, 1070–1991. Ljubljana: SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU (izd.) – Državna založba Slovenije (zal.).
- Tinta, Marjana, 2019: *Korpus Šolar in zanesljivost ocenjevanja šolskih pisnih nalog na različnih stopnjah šolanja. Magistrsko delo [na spletu]*. Univerza v Novi Gorici, Fakulteta za humanistiko. Dostopno na: <http://repozitorij.ung.si/IzpisGradiva.php?lang=slv&id=4787> (20. 2. 2021).
- Toporišič, Jože, 1967: Kaj je v knjižnem jeziku prav?. *Jezikovni pogovori II*. Ljubljana: Cankarjeva založba. 114–121.
- Toporišič, Jože, 1994: Teoretična podstava slovarja novega SP. *Slavistična revija*. 42(4). 455–473.
- Toporišič, Jože, 2000: *Slovenska slovnica*. Maribor: Založba Obzorja.
- Weiss, Peter, 2020: Naglaševanje črkovalnih kratic v slovenščini. V: 1. slovenski pravorečni posvet: zbornik povzetkov: Ljubljana. Dostopno na: <https://www.sazu.si/uploads/files/zbornik/Zbornik712.pdf> (20. 2. 2021).
-